YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
(kolmas jaosto)

17 päivänä marraskuuta 2009 *

Asiassa T-143/06,

MTZ Polyfilms Ltd, kotipaikka Mumbai (Intia), edustajanaan asianajaja P. De Baere,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään J.-P. Hix, avustajanaan asianajaja G. Berrisch,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jota tukee

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään N. Khan ja K. Talabér-Ritz,

väliintulijana,

jossa on kyse lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta muun muassa Intiasta peräisin olevan polyeteenitereftalaattikalvon tuonnissa annetun asetuksen (EY) N:o 1676/2001 muuttamisesta 27.2.2006 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 366/2006 (EUVL L 68, s. 6) kumoamista koskevasta vaatimuksesta,

EUROOPAN YHTEISÖJEN
ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. Azizi sekä tuomarit E. Cremona (esittelevä tuomari) ja S. Frimodt Nielsen,

kirjaaja: hallintovirkamies C. Kantza,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 9.12.2008 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22.12.1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 384/96 (EYVL 1996, L 56, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna etenkin 8.3.2004 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 461/2004 (EUVL L 77, s. 12; jäljempänä perusasetus), 2 artiklan 8 ja 9 kohdassa säädetään seuraavaa:

”8. Vientihinta on tosiasiallisesti maksettu tai maksettava hinta tuotteesta, joka on myyty vientiin viejämaasta yhteisöön.

9. Jos vientihintaa ei ole tai jos näyttää siltä, että vientihinta ei ole luotettava, koska viejän ja tuojan tai kolmannen osapuolen välillä on yhtiösuhde tai hyvitysjärjestely, vientihinta voidaan muodostaa sen hinnan perusteella, jolla maahantuodut tuotteet jälleenmyydään ensimmäisen kerran riippumattomalle ostajalle, tai jos tuotteita ei jälleenmyydä riippumattomalle ostajalle tai niitä ei jälleenmyydä samanlaisessa kunnossa, jossa ne olivat tuotaessa, millä tahansa muulla hyväksyttävällä perusteella.

_ _”

2 Perusasetuksen 8 artiklan 9 kohdassa säädetään seuraavaa:

”9. Jos sitoumuksen antanut osapuoli rikkoo sitoumusta tai peruuttaa sen tai jos komissio peruuttaa sitoumukselle antamansa hyväksynnän, sitoumukselle annettu hyväksyntä peruutetaan kuulemisen jälkeen komission päätöksellä tai, tapauksen mukaan, komission asetuksella, ja sitoumuksen sijasta aletaan soveltaa komission 7 artiklan mukaisesti käyttöön ottamaa väliaikaista tullia tai neuvoston 9 artiklan 4 kohdan mukaisesti käyttöön ottamaa lopullista tullia edellyttäen, että kyseessä olevalle viejälle on annettu tilaisuus esittää huomautuksensa, jollei kyseinen viejä ole itse peruuttanut sitoumusta. – –”

3 Perusasetuksen 11 artiklan 3, 6, 9 ja 10 kohdassa säädetään seuraavaa:

”3. Tarvetta toimenpiteiden jatkamiseen voidaan tarkastella, jos se on perusteltua, komission tai jäsenvaltion pyynnöstä ja jos lopullisen toimenpiteen käyttöön ottamisesta on kulunut kohtuullisen pitkä, vähintään vuoden mittainen aika, viejän, tuojan tai yhteisön tuottajien pyynnöstä, johon sisältyy riittävästi todisteita välivaiheen tarkastelun välttämättömyydestä.

Välivaiheen tarkastelu suoritetaan, jos pyyntöön sisältyy riittävästi todisteita siitä, että toimenpiteen jatkaminen ei enää ole tarpeen polkumyynnin vastapainoksi ja/tai että vahingon jatkuminen tai uudelleen alkaminen olisi epätodennäköistä, jos toimenpide kumottaisiin tai jos sitä muutettaisiin, tai että olemassa oleva toimenpide ei ole tai ei enää ole riittävä vahinkoa aiheuttaneen polkumyynnin vastapainoksi.

Tämän kohdan mukaisesti suoritettujen tutkimusten yhteydessä komissio voi muun muassa tutkia, ovatko polkumyyntiä ja vahinkoa koskevat olosuhteet huomattavasti muuttuneet tai ovatko olemassa olevat toimenpiteet poistaneet aiemmin 3 artiklan

nojalla vahvistetun vahingon. Tässä suhteessa lopullisessa määrityksessä otetaan huomioon kaikki olennaiset ja asiakirjoilla osoitetut todisteet.

– –

6. Komissio aloittaa tämän artiklan mukaiset tarkastelut neuvoa-antavaa komiteaa kuultuaan. Jos tarkastelussa [tämä] osoittautuu perustelluksi, toimenpiteet kumotaan tai niitä jatketaan 2 [kohdan] mukaisesti taikka ne kumotaan, niitä jatketaan tai muutetaan 3 ja 4 kohdan mukaisesti yhteisön sen toimielimen toimesta, joka on vastuussa niiden antamisesta. Jos toimenpiteet kumotaan yksittäisten viejien, mutta ei koko maan osalta, menettelyä sovelletaan kyseisiin viejiin ja ne voivat automaattisesti olla uuden tutkimuksen kohteena tämän artiklan mukaisesti tarkoitetun maan osalta suoritettavan tarkastelun yhteydessä.

– –

9. Sillä edellytyksellä, että olosuhteet eivät ole muuttuneet, komissio soveltaa kaikissa tämän artiklan mukaisten tarkastelu- tai palautusmenettelyjen yhteydessä tehdyissä tutkimuksissa samaa menetelmää kuin tullin käyttöön ottamiseen johtaneessa tutkimuksessa 2 artikla ja erityisesti sen 11 ja 12 kohta sekä 17 artikla huomioon ottaen.

10. Tämän artiklan mukaisesti tehdyissä tutkimuksissa komissio tarkastelee vientihintojen luotettavuutta 2 artiklan mukaisesti. Jos vientihinta kuitenkin päätetään muodostaa 2 artiklan 9 kohdan mukaisesti, komission on laskettava se vähentämättä

maksettujen polkumyyntitullien määrää, jos esitetään ratkaisevat todisteet, joiden mukaan tulli siirretään asianmukaisesti jälleenmyyntihintoihin ja myöhempiin myyntihintoihin yhteisössä.”

Asian tausta

4 Kantaja MTZ Polyfilms Ltd on Intian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, joka tuottaa polyeteenitereftalaattikalvoja, joita se vie Euroopan yhteisöön ja kolmansiin maihin.

5 Euroopan unionin neuvosto antoi 13.8.2001 asetuksen (EY) N:o 1676/2001 lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Intiasta ja Korean tasavallasta peräisin olevan polyeteenitereftalaattikalvon tuonnissa ja kyseisessä tuonnissa käyttöön otetun väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta (EYVL L 227, s. 1). Kantajalle kyseisen asetuksen 80 perustelukappaleessa vahvistetun yksilöllisen polkumyyntitullin määrä oli 49 prosenttia.

6 Euroopan yhteisöjen komissio hyväksyi Intiasta ja Korean tasavallasta peräisin olevan polyeteenitereftalaattikalvon tuontia koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn yhteydessä tarjottujen sitoumusten hyväksymisestä 22.8.2001 tehdyllä päätöksellä 2001/645/EY (EYVL L 227, s. 56) kantajan ja neljän muun intialaisen viejän tarjoamat sitoumukset, joilla nämä sitoutuivat viemään polyeteenitereftalaattikalvoja yhteisöön vähimmäistuontihinnoin. Vähimmäistuontihinnat olivat erilaiset kunkin viejän osalta. Näiden sitoumusten perusteella kantajan ja neljän muun intialaisen viejän tuottamien polyeteenitereftalaattikalvojen vienti yhteisöön vapautettiin polkumyyntitullista asetuksen N:o 1676/2001 2 artiklan mukaisesti.

7 Komissio aloitti 22.11.2003 perusasetuksen 11 artiklan 3 kohdan nojalla asetuksen N:o 1676/2001 osittaisen välivaiheen tarkastelun, joka koski niihin viiteen intialaiseen viejään sovellettavien toimenpiteiden muotoa, joita vähimmäistuontihinnat sitoivat.

Kyseisen tarkastelun yhteydessä komissio totesi muun muassa, että myytyjen tuotteiden mallien valikoima ja ryhmän sisäinen hinnanero tietyissä tuoteryhmissä (tuotearvojen vaihteluväli) sekä myyntien jakautuminen eri tuoteryhmien välillä oli muuttunut merkittävästi vähimmäistuontihintoja koskevien sitoumusten hyväksymisen jälkeen. Koska vähimmäistuontihinnat oli vahvistettu alkuperäisen tutkimusajanjakson tuotetyyppivalikoiman ja vastaavien arvojen perusteella, komissio katsoi, että todetut muutokset olivat johtaneet siihen, ettei ”kyseisillä” vähimmäistuontihinnoilla ja sitoumuksilla ”enää [tehokkaasti]” pystytä torjumaan polkumyynnin vahingollisia vaikutuksia.

8 Neuvosto antoi tämän tarkastelun päätteeksi 27.2.2006 asetuksen (EY) N:o 365/2006 asetuksen N:o 1676/2001 muuttamisesta ja muun muassa Intiasta peräisin olevan polyeteenitereftalaattikalvon tuontiin sovellettavien tukien vastaisten toimenpiteiden osittaisen välivaiheen tarkastelun päättämisestä (EUVL L 68, s. 1). Kyseisen asetuksen 25 perustelukappaleen mukaan kantajan ja neljän muun intialaisen viejän tarjoamia sitoumuksia koskeva hyväksyntä peruutettiin.

9 Komissio aloitti 4.1.2005 asetuksen N:o 1676/2001 uuden osittaisen välivaiheen tarkastelun perusasetuksen 11 artiklan 3 kohdan nojalla. Kyseinen tarkastelu koski yksinomaan niiden viiden intialaisen viejän, joita vähimmäistuontihinnat sitoivat, harjoittamaa polkumyyntiä ja jäännöspolkumyyntitullin määrää. Siinä pyrittiin selvittämään, oliko voimassaolevia toimenpiteitä jatkettava, oliko ne kumottava vai oliko niitä muutettava.

10 Kyseisen tarkastelun päätteeksi neuvosto antoi 27.2.2006 asetuksen (EY) N:o 366/2006 lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta muun muassa Intiasta peräisin olevan polyeteenitereftalaattikalvon tuonnissa annetun asetuksen N:o 1676/2001 muuttamisesta (EUVL L 68, s. 6; jäljempänä riidanalainen asetus). Riidanalaisessa asetuksessa kantajan osalta vahvistetun yksilöllisen polkumyyntitullin määrä oli vastedes 18 prosenttia.

11 Neuvosto korostaa tämän lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisen tueksi riidanalaisen asetuksen 27 perustelukappaleessa lähinnä, että vientihintoja määritettäessä tarkasteluun liittyvässä tutkimuksessa pyritään selvittämään, onko polkumyynnin taso muuttunut ja voidaanko muutosta pitää pysyvänä. Tämän vuoksi vientihintojen määrityksessä ei sen mukaan voida tyytyä tarkastelemaan pelkästään viejien aiempaa hinnoittelua. Neuvoston mukaan on selvitettävä, ovatko yhteisöön suuntautuvaan vientiin sovelletut aiemmat hinnat luotettava osoitus siitä, millaisia vientihintoja tulevaisuudessa todennäköisesti sovelletaan. Se toteaa, että kun otetaan huomioon tässä tapauksessa hyväksytyt sitoumukset, tutkimus on kohdistunut siihen, olivatko kyseiset sitoumukset vaikuttaneet aiempiin vientihintoihin siten, ettei niitä voitaisi käyttää perustana määritettäessä tulevaa vientihinnoittelua.

12 Riidanalaisen asetuksen 28 perustelukappaleesta ilmenee, että asianomaisten intialaisten viejien, mukaan lukien kantajan, yhteisöön suuntaaman myynnin hintojen luotettavuutta on arvioitu vertaamalla näitä hintoja hyväksyttyjen sitoumusten kohteena olleisiin vähimmäistuontihintoihin. On siis tutkittu sitä, olivatko kaikkien näiden viejien painotetut keskihinnat merkittävästi vähimmäistuontihintoja korkeampia. Jos vientihinnat olivat merkittävästi vähimmäistuontihintoja korkeampia, niiden katsottiin olevan riippumattomia vähimmäistuontihinnoista ja ne olivat näin ollen luotettavia. Jos vientihinnat eivät sitä vastoin olleet riittävästi vähimmäistuontihintoja korkeampia, niiden katsottiin olevan seurausta sitoumuksista, mistä syystä niitä ei pidetty riittävän luotettavina käytettäviksi perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan mukaisesti polkumyyntilaskelmissa.

13 Riidanalaisen asetuksen 30 perustelukappaleessa on olennaisilta osin todettu, että kolmen intialaisen viejän, mukaan lukien kantajan, yhteisöön suuntautuvan viennin hinnat olivat erittäin lähellä vähimmäistuontihintoja, kun taas niiden kolmansiin maihin suuntautuvassa viennissä soveltamat hinnat olivat merkittävästi alempia kuin niiden yhteisöön suuntautuvassa viennissä soveltamat hinnat, minkä vuoksi oli neuvoston mukaan todennäköistä, että jos sitoumuksia ei sovellettaisi, yhteisöön suuntautuvan viennin hinnat saatettaisiin vastaamaan samoista tuotelajeista kolmansiin maihin suuntautuvassa viennissä veloitettuja hintoja. Tästä syystä näiden kolmen viejän yhteisöön suuntautuvassa viennissä soveltamia vientihintoja ei neuvoston mukaan voitu käyttää luotettavien vientihintojen määrittämiseen perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan mukaisesti. Riidanalaisen asetuksen 31 perustelukappaleessa todetaan, että kyseisten viejien vientihinnat päätettiin tästä syystä vahvistaa niiden hintojen perusteella, joita ne sovelsivat kolmansiin maihin suuntautuvassa myynnissään.

14 Riidanalaisen asetuksen 33 ja 34 perustelukappaleesta ilmenee, että kolmansiin maihin suuntautuvan viennin hintojen käyttäminen yhteisöön suuntautuvan viennin hintojen sijasta ei perustunut perusasetuksen 2 artiklan 8 ja 9 kohdan soveltamiseen, vaan kyseisten hintojen käyttö oli perusteltua, koska oli pystyttävä arvioimaan mainitun asetuksen 11 artiklan 3 kohdan mukaisten välivaiheen tarkastelun tavoitteiden perusteella, miten todennäköisesti yhteisöön suuntautuvan viennin hinnat säilyvät nykyisellä tasolla ja näin ollen kuinka todennäköistä on, että polkumyynti toistuisi.

15 Riidanalaisen asetuksen 48 perustelukappaleen mukaan polkumyyntimarginaali määritettiin kunkin viejän osalta perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan mukaisesti vertaamalla painotettua keskimääräistä normaaliarvoa painotettuun keskimääräiseen vientihintaan. Riidanalaisen asetuksen 49 ja 56 perustelukappaleesta ilmenee, että se, että yksilölliset polkumyyntimarginaalit olivat alentuneet huomattavasti, oikeuttaa muuttamaan jäännöspolkumyyntitullia, jonka määrä vahvistettiin perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdan mukaisesti. Kantajan osalta, jonka vientihinta oli määritetty kolmansiin maihin sovellettujen hintojen perusteella siitä syystä, että sen yhteisöön suuntautuvassa viennissä soveltamat hinnat eivät olleet luotettavia, polkumyyntimarginaaliksi vahvistettiin 26,7 prosenttia (riidanalaisen asetuksen 50 ja 54 perustelukappale).

16 Riidanalaisen asetuksen 51–56 perustelukappaleen mukaan tämä jäännöspolkumyyntitullin muuttaminen perustuu oleellisesti siihen, että polkumyyntiin liittyvien olosuhteiden muuttumisen alkuperäisen tutkimuksen aikana vallinneeseen tilanteeseen nähden katsottiin olevan pysyvä perusasetuksen 11 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

17 Kantaja nosti käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 19.5.2006 toimittamallaan kirjelmällä.

18 Viidennen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 13.11.2006 antamallaan määräyksellä komission väliintulijaksi tukemaan neuvoston vaatimuksia.

19 Sen jälkeen kun asia oli aluksi annettu viidennen jaoston käsiteltäväksi, se siirrettiin kolmanteen jaostoon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin 6.2.2007 tekemän päätöksen nojalla. Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoa muutettiin, esittelevä tuomari siirrettiin kuudenteen jaostoon, jolle nyt esillä oleva asia näin ollen siirrettiin. Koska esittelevä tuomari oli estynyt osallistumasta asian käsittelyyn, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti siirsi asian kolmanteen jaostoon 17.1.2008 tekemällään päätöksellä.

20 Neuvostoa pyydettiin prosessinjohtotoimena vastaamaan kirjallisiin kysymyksiin. Se noudatti tätä pyyntöä asetetussa määräajassa.

21 Asianosaisten ja väliintulijan lausumat ja niiden vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 9.12.2008 pidetyssä istunnossa.

22 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen asetuksen

– velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

23 Neuvosto vaatii komission tukemana, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Kumoamisvaatimusten ulottuvuus

24 Alustavasti on huomautettava, että riidanalaisella asetuksella otetaan käyttöön lopullinen polkumyyntitulli useiden yhtiöiden harjoittamassa polyeteenitereftalaatin maahantuonnissa.

25 Kantaja vaatii riidanalaisen asetuksen kumoamista kokonaisuudessaan. Se toteaa kuitenkin oikeudellisia perusteita ja perusteluja koskevassa esityksessään riitauttavansa ainoastaan oman vientihintansa määrittämisen laillisuuden.

26 Tältä osin on katsottava, että tämän määrittämisen mahdollinen lainvastaisuus vaikuttaa riidanalaisen asetuksen laillisuuteen ainoastaan siltä osin kuin kyseisellä asetuksella otetaan kantajan osalta käyttöön polkumyyntitulli. Se ei sitä vastoin vaikuta

riidanalaisen asetuksen muiden osien laillisuuteen eli muun muassa niiden muiden yhtiöiden osalta, joille asetus on osoitettu, käyttöönotettujen polkumyyntitullien laillisuuteen.

27 Oikeuskäytännöstä ilmenee lisäksi, että kun polkumyyntiasetuksella otetaan käyttöön erisuuruisia tulleja tiettyjen yhtiöiden osalta, yhtiötä koskevat erikseen vain ne säännökset, joilla otetaan sen osalta käyttöön erityinen polkumyyntitulli ja vahvistetaan sen määrä, eivätkä ne säännökset, joilla otetaan käyttöön polkumyyntitulleja muiden yritysten osalta, joten tällaisen yhtiön kanne tutkitaan vain, jos sillä pyritään asetuksen niiden säännösten kumoamiseen, jotka koskevat yksinomaan kyseistä yhtiötä (ks. asia C-239/99, Nachi Europe, tuomio 15.2.2001, Kok., s. I-1197, 22 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

28 Kun otetaan huomioon ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, jotka kantaja on esittänyt kanteensa tueksi, kumoamisvaatimusta on siis tulkittava siten, että sillä pyritään riidanalaisen asetuksen osittaiseen kumoamiseen eli kumoamiseen siltä osin kuin kyseisellä asetuksella otetaan käyttöön lopullinen polkumyyntitulli kantajan osalta.

Asiakysymys

29 Kantaja arvostelee lähinnä sitä menetelmää, jota neuvosto on soveltanut riidanalaisessa asetuksessa vientihinnan määrittämiseksi. Se esittää tätä menetelmää vastaan kolme kanneperustetta, jotka koskevat ensinnäkin perusasetuksen 2 artiklan 8 ja 9 kohdan virheellistä soveltamista, toiseksi maailman kauppajärjestön (WTO) perustamissopimuksen (EYVL 1994, L 336, s. 3) liitteessä 1 A olevan tullitariffeja ja kauppaa koskevan vuoden 1994 yleissopimuksen VI artiklan soveltamisesta tehdyn sopimuksen (EYVL 1994, L 336, s. 103) 2 artiklan 1 ja 3 kohdan ja 11 artiklan virheellistä soveltamista ja kolmanneksi oikeudellisen perustan puuttumista ja oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista.

Oikeudellisen perustan puuttuminen

30 Kantaja esittää ensimmäisen ja kolmannen kanneperusteen yhteydessä useita väitteitä, joilla pyritään osoittamaan, ettei riidanalaisessa asetuksessa kantajan vientihinnan määrittämiseksi käytetyllä menetelmällä ole oikeudellista perustaa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo tarpeelliseksi tutkia näitä väitteitä yhdessä.

– Asianosaisten lausumat

31 Kantaja väittää kolmannessa kanneperusteessaan, joka koskee oikeudellisen perustan puuttumista, että neuvosto ei ilmoita riidanalaisessa asetuksessa oikeudellista perustaa menetelmälle, jota se on käyttänyt vientihinnan määrittämiseksi, vaan se täsmentää 34 perustelukappaleessa ainoastaan, että kyseinen menetelmä ei perustu perusasetuksen 2 artiklan 8 ja 9 kohtaan. Neuvosto nimeää mainitun asetuksen 11 artiklan 3 kohdan tässä tarkoituksessa oikeudelliseksi perustaksi ensimmäistä kertaa vastineessaan. Kun otetaan huomioon se, että välivaiheen tarkastelu on aina tehtävä perusasetuksen 11 artiklan 3 kohdan nojalla, kyseisellä säännöksellä ei ole kuitenkaan mitään vaikutusta valittaessa sitä merkityksellistä oikeudellista perustaa, jonka nojalla kantajan vientihinta on vahvistettu.

32 Kantaja väittää ensimmäisen kanneperusteensa yhteydessä, joka perustuu perusasetuksen 2 artiklan 8 ja 9 kohdan virheelliseen soveltamiseen, ensinnäkin, että vientihinnan laskemista säännellään kyseisillä säännöksillä ja niiden soveltamisesta välivaiheen tarkasteluun liittyviin tutkimuksiin on nimenomaisesti säädetty perusasetuksen 11 artiklan 9 ja 10 kohdassa ilman, että näiden tutkimusten osalta säädettäisiin jostain erityisestä laskentamenetelmästä. Kantaja katsoo tämän jälkeen, että polkumyynnin uudelleen alkamisen todennäköisyyttä koskeva arviointi, jonka komissio on tehnyt tarkasteluun liittyvässä tutkimuksessa, ei ole merkityksellinen eikä sillä pitäisi olla vaikutusta polkumyyntimarginaalin laskemiseen. Kantaja huomauttaa lopuksi, että perusasetuksen 11 artiklan 3 kohta ei ole pätevä oikeudellinen perusta vientihinnan laskemiselle, koska siinä ei ole mitään sellaista seikkaa, jonka perusteella polkumyyntimarginaalin ja sitäkin suuremmalla syyllä vientihinnan laskentamenetelmä voitaisiin määrittää.

33 Neuvosto väittää, että perusasetuksen 11 artiklan 3 kohta on esillä olevassa asiassa merkityksellinen oikeudellinen perusta vientihinnan määrittämiseksi käytetylle menetelmälle.

34 Mainitun menetelmän valitsemista on edellyttänyt perusasetuksen 11 artiklan 3 kohdan mukainen vaatimus tutkia välivaiheen tarkasteluun liittyvän tutkimuksen yhteydessä, ovatko polkumyyntiä koskevat olosuhteet huomattavasti muuttuneet. Toimielimet ovat siten hylänneet kantajan yhteisöön suuntautuvassa viennissä soveltamat hinnat sillä perusteella, että kyseiset hinnat eivät heijastaneet kantajan hintapolitiikan pysyvää muuttumista, koska ne olivat pelkkä seuraus vähimmäistuontihinnoista. Tämä päätelmä perustuu sen mukaan toteamukseen, jonka mukaan kantajan soveltamat hinnat yhteisöön suuntautuvassa viennissä olivat keskimäärin ainoastaan seitsemän prosenttia vähimmäistuontihintoja korkeampia, vaikka ne olivat 12 prosenttia niitä hintoja korkeampia, joita se sovelsi viennissään kolmansiin maihin. Koska kantajan soveltamia hintoja yhteisöön suuntautuvassa viennissä ei ole vahvistettu vähimmäistuontihinnoista riippumatta, ne eivät ole luotettavia eikä niitä voida käyttää vientihinnan vahvistamiseen. Luonnollisimpana lähestymistapana on siis vahvistaa vientihinta niiden hintojen perusteella, joita kantaja soveltaa myynnissä kolmansiin maihin.

35 Sen kantajan väitteen osalta, jonka mukaan perusasetuksen 2 artiklan sovellettavuudesta tarkasteluun liittyviin tutkimuksiin säädetään mainitun asetuksen 11 artiklan 9 ja 10 kohdassa, neuvosto väittää vastineessaan yhtäältä, että 11 artiklan 9 kohdan mukaan toimielimet voivat tarkastelussa soveltaa alkuperäisen tutkimuksen yhteydessä käytetystä menetelmästä poikkeavaa menetelmää, jos olosuhteet ovat muuttuneet. Se huomauttaa tältä osin, että tutkimusajanjakson aikana sovellettujen vähimmäistuontihintoja koskevien sitoumusten vaikutus kantajan soveltamiin hintoihin on perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdassa tarkoitettu olosuhteiden muutos. Neuvosto väittää toisaalta, että 11 artiklan 9 ja 10 kohdassa ei suljeta pois toimielinten tarvetta määrittää, onko polkumyyntiä tai vahinkoa koskeva muutos kestävä ja näin ollen onko se peruste toimenpiteiden muuttamiselle.

36 Neuvosto tarkentaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjallisiin kysymyksiin antamissaan vastauksissa ja suullisessa käsittelyssä esittämissään huomautuksissa, ettei sen tarkoituksena ole perustaa puolustustaan perusasetuksen 11 artiklan 9 kohtaan oikeudellisena perustana vientihinnan laskentamenetelmälle, sellaisena

kuin sitä on sovellettu esillä olevassa asiassa, ja ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tulisi tulkita sitä, että se on vastineessaan vedonnut olosuhteiden muuttumiseen, tällä tavoin eikä siten, että sillä pyritään perustelemaan sinänsä se, että mainitun asetuksen 2 artiklassa säädetystä polkumyyntimarginaalin laskentamenetelmästä on poikettu.

37 Neuvosto katsoo lopuksi, että eron tekeminen polkumyynnin uudelleen alkamisen todennäköisyyttä koskevan arvioinnin ja polkumyyntimarginaalin laskennan välillä, sellaisena kuin kantaja on sitä ehdottanut, on virheellistä, kun otetaan huomioon tarkasteluun liittyvän tutkimuksen tavoite, joka on osoittaa, ovatko polkumyyntimarginaalit muuttuneet ja voidaanko näitä mahdollisia muutoksia pitää pysyvinä, mikä oikeuttaisi voimassa olevien polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden kumoamisen tai muuttamisen.

– Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

38 Alustavasti on huomautettava kantajan moittivan toimielimiä siitä, etteivät nämä ole nojautuneet arvioinnissaan, joka koskee kantajan yhteisöön suuntautuvassa viennissä soveltamien hintojen luotettavuutta, perusasetuksen 2 artiklan 8 ja 9 kohdassa vahvistettuihin perusteisiin. Neuvosto väittää puolestaan olennaisilta osin, että sitä, ettei perusasetuksen 2 artiklan 8 ja 9 kohdassa säädettyä menetelmää ole käytetty, on perusteltu tarpeella selvittää perusasetuksen 11 artiklan 3 kohdan mukaisesti muutoksen pysyvyys, jonka johdosta voimassaolevat toimenpiteet on välivaiheen tarkastelun yhteydessä mahdollisesti kumottava tai niitä on muutettava.

39 Näin ollen on tutkittava, onko perusasetuksen 11 artiklan 3 kohta riittävä oikeudellinen perusta sivuuttaa vientihinnan määrittämiseen sovellettavat arviointiperusteet, sellaisina kuin ne on vahvistettu kyseisen asetuksen 2 artiklan 8 ja 9 kohdassa.

40 Tältä osin on todettava, että riidanalainen asetus on annettu välivaiheen tarkastelun päätteeksi perusasetuksen 11 artiklan 3 kohdan perusteella, jonka säännösten tarkoituksena on määritellä tällaisen tarkastelun aloittamisen edellytykset ja sen pääasialliset tavoitteet. Tämän johdosta 11 artiklan 3 kohdan toisen alakohdan mukaan ”välivaiheen tarkastelu suoritetaan, jos pyyntöön sisältyy riittävästi todisteita siitä, että toimenpiteen jatkaminen ei enää ole tarpeen polkumyynnin vastapainoksi”. Kyseisen 11 artiklan 3 kohdan kolmannessa alakohdassa säädetään, että tarkasteluun liittyvässä tutkimuksessa ”komissio voi muun muassa tutkia, ovatko polkumyyntiä ja vahinkoa koskevat olosuhteet huomattavasti muuttuneet”.

41 Esillä olevassa asiassa on riidatonta, että neuvosto saattoi pätevästi vedota perusasetuksen 11 artiklan 3 kohtaan todetakseen polkumyyntiä koskevien olosuhteiden huomattavasti muuttuneen ja että sillä oli oikeus päätellä sen jälkeen, kun se oli todennut kyseisen muutoksen olevan pysyvä, että jäännöspolkumyyntitullia oli muutettava (riidanalaisen asetuksen 56 perustelukappale). Mainitun asetuksen 11 artiklan 3 kohdassa ei sitä vastoin säädetä neuvoston toimivallasta käyttää välivaiheen tarkastelun yhteydessä, kuten se on esillä olevassa asiassa tehnyt, sellaista vientihinnan määrittämismenetelmää, joka on ristiriidassa perusasetuksen 2 artiklan 8 ja 9 kohdassa vahvistettujen vaatimusten kanssa, vetoamalla tarpeeseen arvioida asianomaisten viejien soveltamien hintojen tulevaa kehitystä.

42 Perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdasta ilmenee, että toimielinten on tarkastelun yhteydessä pääsääntöisesti sovellettava samaa menetelmää, perusasetuksen 2 artiklan 8 ja 9 kohtaan perustuva vientihinnan määrittämismenetelmä mukaan lukien, jota käytettiin siinä alkuperäisessä tutkimuksessa, joka johti polkumyyntitullin käyttöön ottamiseen. Samassa säännöksessä säädetään poikkeuksesta, jonka mukaan toimielimet voivat soveltaa alkuperäisessä tutkimuksessa sovelletusta menetelmästä poikkeavaa menetelmää yksinomaan silloin, kun olosuhteet ovat muuttuneet; tätä poikkeusta on kuitenkin tulkittava suppeasti. Perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdasta ilmenee lisäksi, että sovelletussa menetelmässä on otettava huomioon perusasetuksen 2 ja 17 artikla.

43 Toimielinten on siten välivaiheen tarkastelussa samalla tavalla kuin alkuperäisessä tutkimuksessa määritettävä vientihinta lähtökohtaisesti perusasetuksen 2 artiklassa vahvistettujen perusteiden mukaisesti.

44 Siitä huolimatta, että riidanalaisen asetuksen 49 perustelukappaleessa on mainittu nimenomaisesti perusasetuksen 11 artiklan 9 kohta ja että neuvosto on todennut, että sen jälkeen kun vähimmäistuontihintaa koskevat sitoumukset alkoivat vaikuttaa, kantajan vientihinnat määrittävät olosuhteet olivat todellisuudessa muuttuneet, neuvosto on selkeästi todennut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjallisiin kysymyksiin antamissaan vastauksissa ja suullisessa käsittelyssä esittämissään huomautuksissa, ettei sen tarkoituksena ollut vedota mainitun asetuksen 11 artiklan 9 kohdassa säädettyyn poikkeukseen. Neuvosto on sitä vastoin perustellakseen sen, miksi se on soveltanut sellaista vientihinnan määrittämismenetelmää, joka poikkeaa alkuperäisessä tutkimuksessa sovelletusta menetelmästä ja mainitun asetuksen 2 artiklan 8 ja 9 kohdassa vahvistetuista perusteista, vain vedonnut kyseisen asetuksen 11 artiklan 3 kohtaan.

45 On kuitenkin todettava, ettei perusasetuksen 11 artiklan 3 kohdassa vahvisteta mitään nimenomaista poikkeusta siihen 11 artiklan 9 kohdan sääntöön, jonka mukaan vientihinta on määritettävä perusasetuksen 2 artiklan 8 ja 9 kohdan säännösten mukaisesti.

46 Esillä olevassa asiassa ei voida millään perusteella myöskään katsoa, että perusasetuksen 11 artiklan 3 kohdan taustalla olevat tavoitteet, mukaan lukien mahdollinen tarve arvioida kyseisten viejien soveltamien hintojen tulevaa kehitystä, antavat asianomaisille toimielimille implisiittisen toimivallan korvata perusasetuksen 2 artiklan 8 ja 9 kohdassa säädetty menetelmä tällaiseen arviointiin perustuvalla menetelmällä.

47 Oikeuskäytännöstä näet ilmenee, että sellaisen implisiittisen toimivallan olemassaoloa, jossa on kyse poikkeuksesta EY 5 artiklan ensimmäisessä kohdassa asetettuun annettua toimivaltaa koskevaan periaatteeseen, on arvioitava suppeasti. Oikeuskäytännössä tällainen implisiittinen toimivalta tunnustetaan ainoastaan poikkeuksellisesti, ja jotta näin voitaisiin tehdä, toimivallan on oltava välttämätön perustamissopimuksen määräysten tai kyseessä olevan perusasetuksen säännösten tehokkaan vaikutuksen varmistamiseksi (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat 281/85, 283/85–285/85 ja 287/85, Saksa ym. v. komissio, tuomio 9.7.1987, Kok., s. 3203, Kok. Ep. IX, s. 129, 28 kohta ja asia T-240/04, Ranska v. komissio, tuomio 17.9.2007, Kok., s. II-4035, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

48 Tältä osin on otettava huomioon, että perusasetuksen 11 artiklan 3 kohdan tehokas vaikutus varmistetaan laajalti sillä, että toimielimillä on paljon harkintavaltaa ja mahdollisuus asianomaisten viejien hintapolitiikan tulevaa kehitystä koskevaan arviointiin tutkiessaan voimassa olevien toimenpiteiden jatkamisen tarpeellisuutta.

49 Sitä vastoin sen jälkeen, kun tätä tarvetta koskeva arviointi on saatettu päätökseen ja kun toimielimet ovat päättäneet muuttaa voimassa olevia toimenpiteitä, niitä sitovat, kun ne määrittävät uusia toimenpiteitä, perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdan säännökset, joissa niille annetaan nimenomainen toimivalta ja velvollisuus soveltaa saman asetuksen 2 artiklassa säädettyä menetelmää.

50 Tästä seuraa yhtäältä, että vientihintaa määritettäessä toimielinten väitetty oikeus arvioida tulevaa kehitystä ei ole tarpeen perusasetuksen 11 artiklan 3 kohdan tehokkaan vaikutuksen varmistamiseksi vaan se on jopa suljettu pois saman asetuksen 11 artiklan 9 kohdalla, ja toisaalta, että ensimmäiseksi mainittuun säännökseen perustuva väitetty implisiittinen toimivalta ei voi olla ensisijainen jälkimmäisessä säännöksessä, luettuna yhdessä mainitun asetuksen 2 artiklan kanssa, säädettyyn nimenomaisen toimivaltaan nähden.

51 Tämän perusteella perusasetuksen 11 artiklan 3 kohta ei voi muodostaa sellaista oikeudellista perustaa, jonka nojalla toimielimet voivat vientihintaa määrittäessään olla soveltamatta perusasetuksen 2 artiklan 8 ja 9 kohdassa säädettyä menetelmää. Koska neuvosto ei ole soveltanut kyseistä menetelmää ja se on määrittänyt vientihinnan sellaisten perusteiden mukaan, joista ei ole säädetty kyseisissä säännöksissä, se on antanut riidanalaisen asetuksen virheellisen oikeudellisen perustan nojalla.

52 Ensimmäinen ja kolmas kanneperuste on näin ollen hyväksyttävä siltä osin kuin ne koskevat oikeudellisen perustan puuttumista ja riidanalainen asetus on siis kumottava siltä osin kuin se koskee kantajaa, eikä vuoden 1994 GATT-sopimuksen VI artiklan soveltamisesta tehdyn sopimuksen 2 artiklan 1 ja 3 kohdan ja 11 artiklan virheellistä soveltamista ja oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista koskevia kanneperusteita ja väitteitä ole tarpeen tutkia.

Oikeudenkäyntikulut

53 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska neuvosto on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut kantajan vaatimusten mukaisesti.

54 Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Komissio, joka on osallistunut oikeudenkäyntiin väliintulijana tukeakseen neuvoston vaatimuksia, vastaa siis omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta muun muassa Intiasta peräisin olevan polyeteenitereftalaattikalvon tuonnissa annetun asetuksen (EY) N:o 1676/2001 muuttamisesta 27.2.2006 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 366/2006 kumotaan siltä osin kuin sillä otetaan käyttöön polkumyyntitulli MTZ Polyfilms Ltd:n osalta.**

2) **Euroopan unionin neuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan MTZ Polyfilmsin oikeudenkäyntikulut. Euroopan yhteisöjen komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Julistettiin Luxemburgissa 17 päivänä marraskuuta 2009.

Allekirjoitukset